

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνα;) μυθιστορία
Οὐίλχη Κόλλινς, μετάφρ. Χαρ. Ἀννίνου. — Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, μυθι-
στορία Α. Δουμά, μετάφρ. Α. Σκαλίδου (Συν. καὶ τέλος). — Ἡ Λουομένη
Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ῥονάλδος καὶ Μιζέττη,
ὑπὸ Albert Delpit μετάφρ. Αἰκατερίνης Ζίρκου. — Ὁ πειρασμός.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ, ταῖς ἡμέραις 6, τῷ ἑξαμηνίῳ 10
ΦΕΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.Διευθύνει ἀποστέλλονται ἀπ' αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματεῖον καὶ χαρτονομισμάτων

Εὐρέθην πρὸ τῆς θύρας τῆς μητρικῆς μου οἰκίας (Σελ. 306).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

μετάφρασις Χαράλαμπος Ἀννίνου

ΕΠΟΧΗ ΠΡΩΤΗ

Ἐν τῇ παρούσῃ διηγήσει ἄρχεται
λαλῶν ὁ Βάλτερ Χαρτράϊτ ἐκ
Κλέμεντς — Ἰν καθηγητῆς τῆς
ἐκλογαφίας.

Α.

Ὅσα δύναται νὰ ὑποφέρῃ ἡ ὑπομονὴ
γυναικίς, ὅσα δύναται νὰ κατορθώσῃ τὸ
θάρος καὶ ἡ κερτερία ἀνδρὸς τοῦτο ἡ πρ-
οὔσα διήγησις θὰ ἐξιστορήσῃ.

Ἄν πᾶν συμβᾶν παρέχον ὑπονοίαις ἡ-
δύνατο νὰ διαφωτισθῇ διὰ τῶν περιπλό-
κων ὀργάνων τοῦ νόμου, καὶ ἂν τὰ τακτι-
κὰ ταῦτα ὄργανα ἡδύναντο νὰ τεθῶσιν
εἰς ἐνέργειαν διὰ νὰ ὁδηγήσωσι τὴν ἀ-
νάκρισιν μέχρι τοῦ πέρατος αὐτῆς χάρις
εἰς τὴν ἐξομαλυντικὴν ἐπίδρασιν τοῦ χρυ-
σοῦ ἐλαίου ἐν χρήσει μετρίᾳ γινομένην,
τὰ περιστατικὰ ἅτινα ἀνεκρίσονται εἰς
τὰς κατόπιν σελίδας θὰ εἶχον ἤδη προ-
καλέσει τὴν κοινὴν προσοχήν, ἐξεγειρομέ-
νην προθύμως ἐκ τῆς ἐπὶ δικαστηρίου
δίκης.

Πλὴν ὁ νόμος, ἔν τισιν ἀναποφεύκτοις
περιστάσεσιν εἶνε καὶ δικτελεῖ ἐξηγητι-

σμένος πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐχόντων
καλῶς ἐφωδιασμένον τὸ βαλάντιον καὶ
αὗτος εἶνε ὁ λόγος δι' ὃν ἡμεῖς πρῶτοι θὰ
διηγηθῶμεν τὴν προὔσαν ἱστορίαν. Θὰ
μάθῃ αὐτὴν ὁ ἀναγνώστης ὅπως θὰ τὴν
ἤκουεν ὁ δικαστής. Ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως
τῶν γεγονότων μέχρι τῆς λύσεως, κάμ-
μία οὐσιώδης περίστασις δὲν θ' ἀναφέρη-
ται ὥς ἐκ φήμης γνωσθεῖσα. Ἐνόσω ὁ
γράφων τὴν εἰσαγωγὴν οὕτως εἰπεῖν ταύ-
την καὶ ὅστις καλεῖται Βάλτερ Χαρτράϊτ
θὰ εἶνε τὸ πρόσωπον τὸ μᾶλλον ἢ τὰ λοι-
πὰ δρῶν κατὰ τὰ ἐκτεθησόμενα συμβᾶντα,
ἡ διήγησις θὰ γίνηται ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ.
Εὐθὺς ὡς φθάσῃ εἰς σημεῖον καθ' ὃ δὲν

θὰ δύνανται πλέον νὰ λαλή μετὰ βεβαιότητος. θὰ διακόψῃ τὴν διήγησιν καὶ τὸ ἔργον τοῦτο θ' ἀναλάβωσιν—ἀπὸ τοῦ σημείου ἀφ' οὗ κατέλιπε τὴν διήγησιν μέχρι ἐκείνου καθ' ὃ θὰ δυνήθῃ νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ—ἕτερα πρόσωπα ἐπίσης κατὰ πολὺ ἀναμιχθέντα εἰς τὰ γεγονότα, δυνάμενα δὲ νὰ προσαγάγῃσι περὶ αὐτῶν μαρτυρίαν ἐπίσης ἀκριβὴ καὶ θετικὴν.

Οὕτω λοιπὸν, καθὼς πᾶν γινόμενον ἀδίκημα διηγούνται ἐπὶ δικαστηρίου πλείστοι μάρτυρες, καὶ ἡ παρούσα διήγησις ἔσται ἔργον πολλῶν καλῶν καὶ τοῦτο ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ, ἥτοι διὰ νὰ παριστάται ἡ ἀλήθεια πάντοτε ὑπὸ τὴν ευκρινεστέραν αὐτῆς καὶ μᾶλλον εὐνόητον ὅψιν καὶ διὰ νὰ φωτίζεται ὑπὸ ζωηροτέρου φωτός ἡ σειρά τῶν ἀποτελούντων ἐν συνολῶν γεγονότων, ἀφ' οὗ τὰ μᾶλλον ἐνεχόμενα εἰς τὰ περιστατικὰ ταῦτα πρόσωπα θὰ παρέχῃσιν ἁλλεπαλλήλως καὶ καθόσον ἕκαστον ἐπεισὸδιον παρουσιάζεται πιστὴν διήγησιν τοῦ μέρους, ὅπερ ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἔσχεν.

Ἀκούσατε λοιπὸν πρῶτον τὸν Βάλτερ Χαρτράϊτ καθηγητὴν τῆς Ἱχθυογραφίας ἡλικίας εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν.

Β'

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Ἰουλίου. Οἱ μακροὶ καύσωνες τοῦ θέρους προσήγγιζον εἰς τὸ τέλος τῶν κατὰ ποιοὶ ἐκ τῶν ἀνὰ τὰ λιθόστρωτα τοῦ Λονδίνου περιπλανήσεών μας ἠρχίζομεν πάντες νὰ ὀνειροπολῶμεν τὰ ἄνωθεν τῶν ἐκ σίτου ἐσπαρμένων ἀγρῶν διερχόμενα νέφη καὶ τὴν παρὰ τὴν ἀκτὴν πνέουσαν δροσερὰν τοῦ φθινοπώρου αὔραν.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, τὸν ταλαίπωρον, τὸ φθῖνον ἤδη θέρους με ἐγκατέλιπε ἀρκετὰ ἐξησθενημένον, μετρίως εὐθυμον καὶ τέλος, ἀφ' οὗ πρέπει τὸ πᾶν νὰ εἴπω, ἐπίσης ἐσθερηνόμενον χρημάτων ὅπως φυσικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν διέθεσα μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς κατὰ τὸ σύνθηρος σωφροσύνης τοὺς πόρους, οὗς τὸ ἐπάγγελμα μοὶ παρεῖχε. Ἐνεκα τῆς ἀπερίσκεπας μου δὲ ταύτης ἡμην ἠναγκασμένος νὰ διέρχωμαι ἐναλλάξ καὶ ἐν μεγίστη οἰκονομίᾳ τὸ φθινοπώρον ἐν τῇ ἀγροτικῇ οἰκίᾳ τῆς μητρὸς μου εἰς Χαμστὲδ καὶ ἐν τῇ πενιχρᾷ εἰς τὴν πόλιν κατοικίᾳ μου.

Ἡ ἐσπέρα, ὡς ἐνθυμοῦμαι, ἦτο γαληνιαία καὶ σκυθρωπὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ Λονδίνου ἦτο βαρυτέρα καὶ ἡ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ κίνησις ὀλιγώτερον θαυμάσιας ἢ ἄλλοτε. Ὁ ἀδιόρατος σφυγμὸς δι' οὗ ἡ ζωὴ κυκλοφορεῖ ἐντὸς τῶν φλεβῶν μας, ὡς ἐπίσης ὁ σφυγμὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου ἀστεως, τοῦ ἀποτελούντος τὴν εὐρεῖαν καρδίαν ὁλοκλήρου τῆς οἰκουμένης, βαθμηδὸν ἐκλυόμενοι ἐξησθένουν συγχρόνως ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος κατήρχετο πρὸς τὴν δύσιν του. Παρήτησα τὸ βιβλίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀφηρημένος εἶχον προσήλωσαι ὁλόκληρον τὴν προσοχήν μου, καὶ ἐγκαταλείπων τὸ πενιχρόν μου οἶκημα ἐπορεύθην πρὸς τὰ προάστεια, ἵνα ἀναπνεύσω τὸν δροσερὸν τῆς νυκτὸς ἀέρα. Ἦτο ἀκριβῶς μία ἀπὸ τὰς ἐσπέρας ἐκείνας, τὰς ὁποίας

διερχόμεν κατὰ τὴν συνήθειάν μου μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς μου. Οὕτω διηθύνον τὰ βήματά μου πρὸς βορρᾶν κατὰ τὸ μέρος τῆς Χαμστὲδ.

Πρέπει νὰ μνημονεύσω ἐνταῦθα, ἀφ' οὗ εἰμαι ὑποχρεωὸς πᾶν μέρος τῆς διηγήσεώς μου νὰ σαφηνίσω, ὅτι ὁ πατήρ μου, τὴν ἐποχὴν περὶ ἧς πραγματεύομαι, εἶχεν ἤδη πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποθάνει. Ἐκ τῶν πέντε δὲ τέκνων τὰ ὅποια ἀφῆκεν, ἀπεμείνομεν μόνον ἡ ἀδελφὴ μου Σάρα καὶ ἐγώ. Ὁ πατήρ μου ἦτο διδάσκαλος τῆς Ἱχθυογραφίας, ἐργαζόμενος δὲ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας εἶχε καταστήσει ἀρκετὰ ἐπικερδὲς τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ. Ἡ περίφορτος τρυφερότης δι' ἧς περιέβαλλε πάντας τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένους τῷ εἶχεν ἐμβάλει ἀπὸ τῶν πρώτων τοῦ γάμου του ἐτῶν τὴν ἰδέαν νὰ θέσῃ κατὰ μέρος χρηματικὸν τιποσὸν χάριν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Οὕτω δὲ, χάρις εἰς τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἐξ ἴσου ἀξιοθαύμαστον αὐτοῦ καρτερίαν, ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου εἶχον ἀπομείνει μετὰ τὸν θάνατόν του ἐν τῇ αὐτῇ εὐμαρείᾳ ἐν ἣ εὐρίσκοντο ἐν ὅσῳ ἔζη. Ἐγὼ ἐκληρονόμησα ἐξ αὐτοῦ τὰς σχέσεις καὶ τὴν πελατείαν του, δι' ὃ πολλοὺς λόγους εἶχον νὰ τῷ ὀφείλω εὐγνωμοσύνην, διότι τὸ μέλλον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦ σταδίου μου μοὶ προσεμεδίχ.

Αἱ μελιχιοὶ τοῦ λυκόφωτος αὐταύγειαι ἐμαύραινον ἐτι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν καταφύτων ἐκ πτέριδος λόφων καὶ ἡ ἀποψὶς τοῦ Λονδίνου, ἣν τὸ βλέμμα μου ἐν ἀρχῇ ἐκ τῶν ἄνω περιέβαλλεν, ἐχάνετο εἰς τὸ βάθος ὡσεὶ βυθιζομένη εἰς βαθεῖαν σκοτεινὴν ἄβυσσον, ὅτε εὐρέθην πρὸ τῆς θύρας τῆς μητρικῆς μου οἰκίας. Μόλις εἶχον σύρει τὸ σύρμα τοῦ κώδωνος καὶ ἀμέσως ἡ θύρα ἠνοιξεν ἀποτόμως. Εἰς καλὸς μου φίλος, Ἰταλὸς τὴν καταγωγὴν, ὁ καθηγητὴς Πέσκας ἐνεφανίσθη πρὸ ἐμοῦ ἀντὶ τῆς ὑπηρετικῆς καὶ ὤρμησε περιχαρὴς πρὸς ἐμὲ ψαλμῶδων διὰ τῆς ὀρεῖας φωνῆς του καὶ τῆς ξενικῆς προφορᾶς του τὸ βρετανικὸν μας οὐρρά.

Καὶ χάριν τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ, καί, ἂν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ προσθέσω χάριν ἐμοῦ, ὁ καθηγητὴς δικαιοῦται νὰ παρουσιασθῇ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας καθ' ὅλους τοὺς τύπους τῆς ἐθιμοταξίας. Ἡ τύχη ἄλλως τε ἐξέλεξεν αὐτόν ὡς ἀρετηρίαν τοῦ ἀλλοκότου οἰκογενειακοῦ ἐπεισόδου, ὅπερ εἰς τὰς σελίδας ταύτας ἐκτυλίσσεται.

Τὸν Ἰταλὸν φίλον μου ἐγνώρισα κατὰ πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν ἐπισήμων τινῶν ὑποκειμένων, εἰς ἃ οὗτος μὲν ἐδίδασκε τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν, ἐγὼ δὲ Ἱχθυογραφίαν. Πᾶν ὅ,τι περὶ τῆς παρελθούσης αὐτοῦ ζωῆς ἔμαθον, εἶνε ὅτι κατεῖχε θεσιν τινα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Παδουῆς, ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τῆς Ἱταλίας διὰ λόγους πολιτικούς καὶ ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διῆγεν λίαν ἐντιμον βίον εἰς Λονδίον μετερχόμενος τὸν καθηγητὴν ξένων γλωσσῶν.

Ὁ καθηγητὴς Πέσκας δὲν ἦτο μὲν ἀκριβῶς εἰπεῖν νάνος—ἀφ' οὗ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἦτο τελείως ἀνεπτυγμένος—

ἦτο ὅμως τὸ μικρότερον ἴσως ἀνθρώπινον ἐν ἐξ ὧν ἐγνώρισα. Ἀξιοπαράκλητος ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ ἦθος διακρίνετο ἐπὶ πλέον, ἐκ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ ἀλλοκότου χαρακτήρος του. Ἡ δεσποζούσα ἐν αὐτῷ ἰδέα ἦτο, ὅτι ὤφειλε κατὰ πάντα τρόπον νὰ δεικνύῃ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τὸν τόπον, ὅστις τῷ παρέσχεν ἀσylum καὶ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς του, πρὸς τοῦτο δὲ πᾶσαν προσπάθειαν κατέβαλλεν ὅπως κατασταθῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον Ἀγγλος.

Ἐκτὸς τοῦ σεβασμοῦ ὃν πρὸς ὁλόκληρον τὸ βρετανικὸν ἔθνος ἐδείκνυε, φέρων μεθ' ἐκείνου καθημερινῶς κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν ἀλεξιβρόχιον, περιβάλλον διὰ περισφυρίδων (γκέταις) τοὺς πόδας του καὶ φορῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λευκὸν πῖλον, ὁ καθηγητὴς ἐφιλοτιμεῖτο πάσας τὰς ἐξείας καὶ τέρψεις αὐτοῦ νὰ ῥυθμίσῃ συμφῶνως πρὸς τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἰσχυρίζομενος ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ, ὡς ἔθνος, διακρίνονται διὰ ζωηρᾶς πρὸς τὰς ἀθλητικὰς ἀσκήσεις κλίσεως, ἐν τῇ ἀθωότητι τῆς καρδίας του, προσοικειοῦτο ἀμέσως πᾶσαι τὰς ἱπποδρομικὰς ἢ ἄλλας πρὸς ἡμῖν διασκεδάσεις, σταθερῶς, πεπεισμένος ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ καὶ αὐτός τὴν πρὸς τὰς ἐπιπόνοιας αὐτὰς ἐνασχολήσεις στοργὴν διὰ μικρᾶς τιμῆς μόνον τῆς θελήσεως αὐτοῦ ἐντάσεως, ἀπαράλλακτα ὡς κατάρθωσε νὰ συνειθίσῃ τὰς ἐξ ἴσου ἐθνικὰς περισφυρίδας καὶ τὸν λευκὸν πῖλόν μας.

Τὸν εἶδον ποτὲ μετὰ θάρρους διακινδυνεύοντα θαρραλέως τὰ μέλη αὐτοῦ εἰς ἱπποδρομικὰς παιδιὰς καὶ εἰς ἐν παιγνίδιον κρίκετ. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐρριψοκινδύνευσε τὴν ζωὴν αὐτοῦ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Βράϊτον.

Συνητητήθημεν αὐτόθι κατὰ τύχην καὶ ἐλουόμεθα ὁμοῦ. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἀσκήσεως συνηθεστέρης παρὰ τοῖς συμπατριώταις μου ἢ παρὰ τοῖς λοιποῖς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἦθελον ἀναμφιβόλως περισσότερον προσεῖξαι εἰς τὸν Πέσκαν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ πάντες, ὡς οἱ Ἀγγλοὶ, ἀρέσκονται νὰ κολυμβῶσι, δὲν μοὶ ἤλθε κατὰ νοῦν ὅτι καὶ τὸ κολύμβημα ἦτο μία ἐκ τῶν ἀσκήσεων ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἀτελῶς γνωρίζων, ὑπεκρίνετο ὅτι τὴν ἐγνώριζε καλῶς ὁ καθηγητὴς. Μετ' ὀλίγον ἀφ' οὗ ἐπροχωρήσαμεν ἐκ τῆς παραλίας, ἐννοῶν ὅτι ἀρκούντως εἶχον προηγηθῇ, ἐσταμάτησα ὅπως ἴδω τί ἀπέγεινεν ὁ φίλος μου.

Πρὸς μεγάλην μου ἐκπλήξιν καὶ μετὰ μεγαλειτέρου φόβου παρετήρησα εἰς τὸ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς ἀκτῆς διάστημα δύο μικροὺς λευκοὺς βραχίονας, οἵτινες ἐξέχοντες τῆς θαλάσσης, ἐκινούντο πρὸς στιγμήν εἴτα δὲ ἀπεκρύπτοντο ὑπ' αὐτήν. Ὁρμησα παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν Πέσκαν ὁ δυστυχὴς ἀνθρωπίσκος συνεσπειρωμένος εἶχε βυθισθῇ ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἐφάνετο δὲ πολὺ μικρότερος ἢ ὅσος ἦτο πάντοτε. Μετὰ τινὰς προσπάθειάς κατάρθωσα νὰ τὸν κάμω νὰ συνέλθῃ καὶ τῇ βοηθείᾳ μου ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης. Καθ' ὅσον ἀνελάμβανεν, ἐπανήρχοντο καὶ ὁ ὑπὲρ τῆς κο-

λυμβητικῆς τέχνης ἐνθουσιασμός του. Ἄμα δὲ ὁ τριγμός τῶν ὀδόντων του κατέπαυσε, μοι εἶπε ὑπομειδίδων: «δὶχως ἄλλο ἐμουδίσασα καὶ δι' αὐτὸ ἐπαθα αὐτὴ τὴν συμφορὰ».

Ὅτε ὁμως ἐντελῶς συνῆλθε, ἡ διαχυτική καὶ θερμὴ μεσημβρινὴ φύσις τοῦ διέρρηξεν ὅλους τοὺς φραγμούς τῆς Ἀγγλικῆς ἡμῶν ἐθιμοταξίας. Μὲ ὑπερεπλήρωσεν εὐχαριστιῶν, ἀνυπερβλήτων περιπατήσας ἐν ὅλῃ τῇ διακρινούσῃ τοὺς συμπατριώτας τοῦ ὑπερβολῇ, ὅτι ἔκτοτε ἡ ζωὴ τοῦ ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν μου καὶ διεκλήρυνεν ὅτι τότε μόνον θὰ ἐθεωρεῖτο εὐτυχής, ἐὰν παρουσιαζέτο περίστασις νὰ μοι προσφέρῃ καὶ αὐτὸς τοιαύτην ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποίαν νὰ ἐνθυμούμαι καθ' ὅλον τὸν βίον μου.

Κατέβλεπον πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως σταματήσω τὴν ἐκχειρίσιν τῶν δακρύων τοῦ καὶ τὰς πρὸς ἐμὲ φιλοφρονήσεις μετ' ἐπιμονῆς ἀποδίδων εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν εὐθυμον ὁλως χαρκακτῆρα. Καὶ ἐπέτυχον ἐπὶ τέλος νὰ ἐλαττώσω τὸ ἐπαχθές τῆς εὐγνωμοσύνης βάρους, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πέσκας ἤθελε καὶ καλὰ νὰ φορτώσῃ τοὺς ὤμους τοῦ. Δὲν προεῖδον δὲ τότε ποσῶς, ὅτι ἔμελλε τόσον γρήγορα νὰ παρῶναι αὐτῇ ἡ τόσον ἐπιθυμητὴ εἰς τὸν εὐγνώμονα σύντροφόν μου περίστασις, τοῦ νὰ μὲ ὑπηρετήσῃ καὶ αὐτὸς καὶ ὅτι ἤθελε δρᾶσθαι ταύτης μετὰ τσαύτης προθυμίας, ὥστε ἡ συμπεριφορὰ αὐτοῦ νὰ ἐπιφέρῃ ἀπροσδόκητον ἐπὶ ὁλοκλήρου τῆς ὑπάρξεώς μου μεταβολήν.

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἀληθέστερον. Ἐὰν μὴ διέσωζον τὸν καθηγητὴν Πέσκαν ἐκ τῆς θαλάσσης, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν ἤθελον συμμετάσχει εἰς τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἐκτίθενται εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας σελίδας· οὐδέποτε ἴσως ἤθελον ἀκούσει τὸ ὄνομα τῆς γυναίκος, ἥτις πᾶσιν τῶν σκέψεών μου ἐπεκράτησε, ἥτις πᾶσας τὰς πράξεις μου διηύθυνε καὶ ὑπὸ τὴν κρατερὰν τῆς ὁποίας ἐπιρροὴν βαδίζω ἤδη πρὸς τὸν μόνον σκοπὸν τοῦ βίου μου.

Γ'

Ἡ φυσιογνωμία καὶ τὸ ἦθος τοῦ Πέσκα κατὰ τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν εὐρέθημεν ἀπέναντι ἀλλήλων πρὸ τῆς θύρας τῆς κατοικίας τῆς μητρός μου, ἤρουν αὐτὰ μόνον ὅπως ἐνόησά ὅτι καὶ ἔκτακτον συνέβαινε. Ἀνωφελὲς ἄλλως τε ἦτο νὰ τῷ ζητήσω ἀμέσως ἐξηγήσεις. Συνεπέρανα παρευθὺς, ἐνῷ μὲ ἔσυρε διὰ τῶν δύο χειρῶν τοῦ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας, ὅτι εἶχεν ἔλθει, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπίτηδες διὰ νὰ μὲ συναντήσῃ καὶ ὅτι εἶχε νὰ μοι ἀνακοινώσῃ ἰδιαιτέρως εὐχρέστους εἰδήσεις.

Εἰσῆλθομεν ἀμφότεροι εἰς τὴν αἴθουσαν κατὰ τρόπον ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὴν συνήθη ἐν παρομοίᾳ περιστάσει ἐθιμοταξίᾳ. Ἡ μήτηρ μου, καθήμενη παρὰ τὴν ἀνοικτὴν θύραν, ἀερίζετο γελῶσα. Ὁ Πέσκας ἔχαιρεν ἀείποτε πρὸς αὐτὴν ἰδιαίτεράν εὐνοίαν καὶ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ τῷ ἐπέτρεπε καὶ τοὺς μᾶλλον ἀλλοκότους τρόπους συμπεριφορᾶς. Ὡς προσφιλὴς καὶ

ἀγαθὴ μου μήτηρ! ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐνόησεν, ὅτι ὁ μικρόσωμος καθηγητὴς ἡσθάνετο φιλικὴν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς ἐμὲ. τῷ ἠνοιξε τὴν καρδίαν τῆς, τὸν ἡγάπα καὶ ἀπεδέχετο ὡς ἀγαθὸς, χωρὶς οὔτε καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὰς ἐνοήσῃ, ὅλας τὰς αἰνιγματώδεις αὐτοῦ ἰδιοτροπίας.

Ἡ ἀδελφὴ μου Σάρα, καὶ περ μᾶλλον ἐλαφρὰ ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τῆς, ἐδείκνυτο ἐν τούτοις παραδόξως ἡττον εὐνοική πρὸς αὐτόν. Ἐξετίμα τὴν ἀγαθὴν καρδίαν τοῦ Πέσκα, ἀλλὰ δὲν παρεδέχετο ἀνεξετάστως, ὡς ἔπραττε χάριν ἐμοῦ ἡ μήτηρ μου, αὐτὴν ὡς κατὰ πάντα ἀμεμπτον. Αἱ πρὸς τὰς ἐντοπίους ἔξεις κλίσεις τῆς ἐξκνίσταντο κατὰ τῶν παραδόσεων, εἰς ἃς συχνάκις ἔνεκα τοῦ ἰδιώματός τοῦ ὑπέπιπτεν ὁ Πέσκας· διὰ τοῦτο ἠπόρει πῶς ἡ μήτηρ τῆς ἐδείκνυε τοιαύτην οἰκειότητα πρὸς τὸν ἀλλόκοτον μικρόσωμον ξένον. Διὸ ἐνῷ ἡ μήτηρ μου ἐγάλα εὐθύμως, βλεπούσα ἡμᾶς τοὺς δύο εἰσορμῶντας εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ μαθητικῆς ἀταξίας, ἡ Σάρα δυσηρεστημένη καὶ τεταραγμένη συνήθριζεν ἐκ τοῦ πατώματος τὰ συντρίμματα θραυσθείσης κύμβης, ἣν ὁ καθηγητὴς βιαίως εἰσερχόμενος εἶχε καταρρίψει.

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τί θὰ συνέβαινε, Βάλτερ, εἶπεν ἡ μήτηρ μου, ἂν ἐβράδυνες νὰ ἔλθης περισσότερο. Ὁ Πέσκας ἦτο σχεδὸν τρελλὸς ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας· καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἤμην σχεδὸν τρελλὴ ἐκ τῆς περιεργίας. Ὁ καθηγητὴς μᾶς φέρει θαυμασίους εἰδήσεις αἵτινες σὲ ἐνδιαφέρουν, καθὰ λέγει, εἶχεν ὁμως τὴν σκληρότητα νὰ μὴ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ μάθωμεν οὔτε λέξιν ἐξ αὐτῶν, πρὶν ὁ φίλος τοῦ Βάλτερ ἔλθῃ καὶ τὰς ἀκούσῃ!...

— Τί κακομοιριά! ἐχάλασεν ἡ δωδεκάς τώρα!... ἐψιθύριζε δυσθύμως ἡ Σάρα, ἐξηκολούθησα νὰ συνάξῃ τὰ συντρίμματα τοῦ θραυσθέντος σκεύους.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Πέσκας, ὃν ἡ φαιδρὰ ταραχὴ τοῦ ἡμῶν διέσχιζε νὰ ἐνοήσῃ τὴν ζημίαν ἣν προϋξένησεν εἰς τὰ ἐκ πορκελλάνης σκεύη τοῦ μητρικοῦ μου οἴκου, μετέφερε μετὰ κόπου ὑπερμεγέθη ἀναπαυτικὴν ἑδραν ἐκ τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς αἰθούσης, ἣν ἐσκόπει νὰ χρησιμοποιήσῃ, ἀφοῦ εἶχεν ἐνώπιόν του ἀκροατήριον, εἰς τὰς ῥητορικὰς αὐτοῦ ἐπιχειρήσεις. Ἀφοῦ καταλλήλως τὴν ἐτοποθέτησε καὶ ἔστρεψε τὸ ἐρείσινωτον πρὸς τὸ μέρος ἡμῶν, ἀνῆλθε γονυπετὴς ἐπὶ τοῦ αὐτοσχεδίου ἐκείνου βήματος καὶ ἤρξατο λαλῶν μετὰ τινος συγκινήσεως πρὸς τὸ ἐκ τριῶν μόνον συγκείμενον ἀκροατήριον ὡς ἑξῆς:

— Ἀγαπημένοι μου! — ὁ Πέσκας μετεχειρίζετο πάντοτε αὐτὴν τὴν ἐπικλήσιν ἀντὶ τοῦ «σέβαστοί μου φίλοι» ἢ ἄλλου παρακλήσιου — εὐαρεστήθητε νὰ μὲ ἀκρασθῇτε τώρα. Ἦλθεν ἡ στιγμή... θὰ σᾶς ἀνακοινώσω μίαν καλὴν εἰδήσιν. Θὰ ὀμιλήσω τέλος πάντων.

— Ἀκούσον, ἀκούσον! εἶπεν ἡ μήτηρ μου μετέχουσιν εὐχαρίστως τῆς κοινού-

λευτικῆς ἐκείνης παιδιᾶς καὶ ἀσπαζομένη τὴν φρασεολογίαν τῆς.

— Θὰ ἰδῆς, κχμμά, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἡ Σάρα, ὅτι θὰ μᾶς καταστρέψῃ τὸ καλλίτερόν μας καθίσμα.

— Ἀνατρέχω εἰς τὸ πικρελθόν· ἀποτείνονται εἰς τὸ εὐγενέστατον τῶν πλασμάτων, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέσκας, ὅστις ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ βήματος διηύθυνε πρὸς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον, τὸν φλογερὸν ὑπαινιγμόν του. Ὅτε εὐρισκόμην νεκρὸς εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης (ἔνεκα αἰμωδιᾶσεως) τίς ἦλθε νὰ μὲ ἀναζητήσῃ; τίς μὲ ἀνέσυρε; καὶ τί εἶπον ἐγώ, ὅτε ἀνέκτησα τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἐνδύματά μου;...

— Πολὺ περισσότερα ἀφ' ὅσα ἔπρεπε βεβῶναι, τὸν διέκυψ ἐγώ, προσποιηθεὶς ἦθος ὅσον τὸ δυνατόν ὀργίλον, διότι, ἐὰν ἐπ' ἐλάχιστον ἐνεθάρρυνον αὐτὸν ἐπὶ τοιούτου θέματος, θὰ κατέληγεν εἰς ποταμὸν δακρύων.

— Εἶπα τότε, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέσκας ὅτι ἡ ζωὴ μου θ' ἀνῆκεν διὰ παντός εἰς τὸν ἀγαπητόν μου φίλον Βάλτερ· αὐτὸ εἶπα καὶ αὐτὸ ἔπραξα. Εἶπα ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς, διὰ νὰ θεωρήσω ἐμαυτὸν εὐτυχῇ, ἔπρεπε νὰ εὑρῶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ προσφέρω μίαν ἐκδούλευσιν εἰς τὸν Βάλτερ· διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν ἡσθάνθην ἐν ἐμοὶ γαλήνην μέχρι τῆς εὐλογημένης ταύτης ἡμέρας. Καὶ τώρα, ἀνέκραξεν ὁ ἐνθουσιῶδης ἀνθρωπίσκος μετὰ τῆς μᾶλλον ὀξείας αὐτοῦ φωνῆς, ἡ εὐτυχία ἐξέρχεται ἐξ ὅλων τῶν πόρων τοῦ σώματός μου, διότι μὰ τὴν πίστιν μου, μὰ τὴν ψυχὴν μου, μὰ τὴν τιμὴν μου, καὶ εὐρέθη ἐπὶ τέλους! Καὶ τώρα δὲν μοι ἀπομένει νὰ εἰπῶ εἰμῆ: Right! all right!

Ἀναγκαῖον κρίνω καὶ πάλιν ν' ἀναφέρω ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Πέσκας ἤθελε νὰ ἐπιδεικνύηται ὅτι ἦτο ἀληθὴς Ἀγγλος καὶ εἰς τὴν γλῶσσάν μου εἰς τὸν καλλωπισμὸν καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις. Κρατήσας εἰς τὴν μνήμην τοῦ τινὸς τῶν συνήθων ἐν ταῖς μεταξὺ οἰκείων συνδιαλέξεσις ἐκφράσεων, ἐστόλιζε τὴν ὀμιλίαν τοῦ ἀναρμόστως δι' αὐτόν, παραμορφῶν τρομακτικῶς τὴν προφορὰν καὶ καθιστῶν αὐτὰς ἀκαταλήπτους.

— Μεταξὺ τῶν μεγάλων οἰκιῶν τοῦ Λονδίνου εἰς ἃς μεταβακίω καὶ παραδίδω τὴν πάτριον γλῶσσάν μου, εἶπεν ὁ καθηγητὴς εἰσερχόμενος ἀνευ προοιμίου εἰς τὴν ἐξήγησιν, ἣν μᾶς ἄφισεν ἐπὶ τοσοῦτον νὰ περιμένωμεν, εἶνε καὶ μίᾳ ἐξαιρετικῶς μεγάλῃ, κειμένη εἰς τὴν εὐρύχωρον ἐκείνην πλατεῖαν, ἥτις λέγεται *Portland*... Εἰξεύρετε ὅλοι ποῦ κεῖται;... Ναι, ναι!... course of course!... Εἰς αὐτὴν τὴν ὠραίαν οἰκίαν, ἀγαπημένοι μου, κατοικεῖ μίᾳ ὠραία οἰκὸγένεια... Μία μητέρα ξανθὴ καὶ εὐσαρκὸς· τρεῖς κόραι. εὐσαρκοὶ καὶ ξανθοί, καὶ ἓνας πατήρ, ὅστις εἶνε ὁ ξανθότερος καὶ ὁ εὐσαρκότερος ὧν, ἔμπορος, βουτηγμένος εἰς τὸ χρυσάφι, ἀλλοτε εὐμορφος ἀνὴρ, ἀλλὰ σήμερον ἔνεκα τῆς φαλκρότητός του καὶ τοῦ διπλοῦ του πώγωνος ὃχι κατὰ πάντα εὐεδής... Λοιπόν, νὰ ἰδῇτε! παραδίδω εἰς τὰς νεάνι-

δας τὰς καλλονὰς τῶν ποιημάτων τοῦ Δάντου καὶ—my soul bless my soul!—καμμία ἀνθρωπίνη γλῶσσα δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ πόσον αἱ καλλοναὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Δάντου εἶνε ἀκατάληπτοι εἰς τὰς τρεῖς ἐκείνας χριέσσας κεφαλὰς. Δὲν πειράζει ὅμως! ὅσα περισσότερα μαθήματα ἔχω, τόσοι καλλίτερα πηγαινούν τὰ πράγματα. Θὰ ἰδῆτε τώρα!... Φαντάζεστε ὅτι σήμερον, κατὰ τὸ σῆμα, παρέρχονται εἰς τὰς τρεῖς νεάνιδας. Εἴχομεν κατέλθαι καὶ οἱ τέσσαρες μαζὺ εἰς τὸν Ἄδην τοῦ Δάντου, εἰς τὸν ἔσδομον κύκλον—ὅλοι οἱ κύκλοι, πρέπει νὰ εἰδεύρετε, ὅτι εἶνε ὡς νὰ μὴν εἶνε διὰ τὰς ζωνθὰς καὶ εὐσάρκους τρεῖς νεάνιδας—ἀλλ' ὥς εἶνε, εἰς τὸν ἔσδομον κύκλον εἶχον ἀρρωθῆ πλέον αἱ μαθήτριά μου, καὶ ἐγώ, διὰ νὰ τὰς ἀποσύρω ἐκεῖθεν, ἤρχισα νὰ ἀπαγγέλλω, νὰ σχολιάζω, νὰ ἐνθουσιάζωμαι ἀνωφελῶς, ὅτε ἤκουσα εἰς τὸν διάδρομον νὰ τριζώσιν ὑποδήματα καὶ ἐνεφάνη ὁ πατήρ, μὲ τὴν φαλακράν του καὶ μὲ τὸν διπλοῦν του πώγωνα. Ἄ! ἀγαπημένοι μου, δὲν εἰδεύρετε πόσον πλησιάζει ἡ στιγμή ὅπου μᾶς ἐνδιαφέρει! Μὴν ἐξήντησα τὴν ὑπομονήν σας; μήπως λέγετε κατὰ νοῦν: Ὁ Πέσκα ἀπόψε εἶνε πολὺ φλύαρος!...

Τὸν διεβεβαίωσαμεν ὅτι ἡ διήγησίς του ἦτο πλήρως ἐνδιαφέροντος καὶ ὁ καθηγητὴς ἐξηκολούθησεν:

—Εἰς τὴν χεῖρά του ὁ πατήρ ἐκράτει μίαν ἐπιστολὴν καὶ ἀφοῦ μᾶς ἐζήτησε συγνώμην, διότι μᾶς ἀνεκάλει ἀπὸ τῶν ὑποχονίων χωρῶν εἰς τὰς χυδαίας ἀνάγκας τοῦ βίου, ἀπετάθη πρὸς τὰς τρεῖς νεάνιδας. Ὅπως ὅλοι οἱ Ἄγγλοι ὁσάκις προιμιάζονται, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἤρχισε καὶ αὐτὸς μὲ ἐν ὦ! κεφαλαϊῶδες—ὦ! φιλάττη μου... εἶπεν ὁ ἔμπορος πρὸς τὴν μίαν, πρὸ ὀλίγου ἔλαβα μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν φίλον μου Μ... (τὸ ὄνομα δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι τώρα, ἀλλὰ δὲν πειράζει, θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ κατόπιν) καὶ προσέθηκε: Ὁ φίλος μου μὲ παρακαλεῖ, νὰ τοῦ συστήσω κανένα καθηγητὴν τῆς ἱχθυογραφίας, διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ μαζὺ τοῦ εἰς τὴν ἐσχόλῃν... My soul bless my soul! Μόλις τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ αὐτό, μοῦ ἤλθεν ἡ ὄρεξις νὰ τρέξω νὰ τὸν ἀγκαλιάσω, καὶ θὰ τὸ ἔκαμνα, ἂν εἶχα ἀνάστημα μεγαλειότερον... Ἄλλ' ἤρξασθην ν' ἀναπνῆθῃ ἐπὶ τῆς ἔδρας μου. Ἦμην πολὺ ἀνήσυχος καὶ ἡσθάνομην τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφρασθῶ, ἀλλ' ἐδέσμευσα τὴν γλῶσσάν μου καὶ ἄφησα τὸν ἔμπορον νὰ ἐξηκολούθησιν. Μήπως γνωρίζετε κανένα, εἶπεν ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἀνθρώπος, ὅστις συνέπτυσσε μεταξὺ τῶν δακτύλων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου του, μήπως γνωρίζετε κανένα καθηγητὴν τῆς ἱχθυογραφίας ἄξιον τῆς συστάσεώς μου; Αἱ τρεῖς νεάνιδες ἐκυττάχθησαν καὶ ἀπήντησαν κατόπιν (προιμιάζόμεναι, ἐννοεῖται, μὲ τὸ ἀπαραίτητον ὦ! κεφαλαϊῶδες)—ὦ! ὄχι, μπαμπά!... ἀλλ' ἰδοὺ ὁ κύριος Πέσκα, ὅστις ἤμπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ πληροφορίαν... Μόλις ἐγένετο λόγος περὶ ἐμοῦ, δὲν ἐκρατήθην. Ἡ ἀνά-

μνησίς σας, ἀγαπημένοι μου, μοῦ ἔρχεται ἀμέσως εἰς τὸν νοῦν: ἐγείρομαι ἀμέσως, ὡς νὰ εἶχε διαπεράσει κάτωθεν τὴν ἔδραν μου ὁ βελός, φυτρώσας ἑξαφνὰ ἐκ τοῦ ἑδάφους, ἀπευθύνομαι πρὸς τὸν ἔμπορον καὶ τοῦ λέγω: Φίλτατε κύριε, ἔχω ἐγὼ εἰς τὴν διαθέσιν μου τὸν κατάλληλον ἀνθρωπὸν, τὸν πρῶτον καθηγητὴν τοῦ κόσμου, συστήσατέ τον ἀπόψε ταχυδρομικῶς καὶ πέμψατέ τον αὐριον διὰ τοῦ ταχυδρομείου.—Σιγά, σιγά! ἀπήντησεν ὁ πατήρ, εἶνε ξένος ἢ Ἄγγλος;—Ἄγγλος ἀπήντησα, Ἄγγλος μέχει μυελὸς ὁστέων.—Εὐπρόληπτος; ἐξηκολούθησεν.

—Κύριε, τῷ ἀπήντησα ἐγὼ θυμωθεὶς ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης ἐρωτήσεως ὡς προσβαλλούσης τὴν φιλοτιμίαν μου καὶ ἀφίνων πάντα τόνον οὐκείότητος· κύριε, ἡ ἀθανάτος φλόξ τῆς μεγαλοφυΐας φλέγει τὸ στήθος τοῦ Ἄγγλου αὐτοῦ καὶ, τὸ σπουδαιότερον, ἐφλεγεν ἐπίσης καὶ τὸ στήθος τοῦ πατρὸς του.—Ἀφήσατε αὐτὰ, ἐπανελάθεν ὁ ὑπερπλutos ἀλλὰ βέροχος ἔμπορος, ἀφήσατε τὴν μεγαλοφυΐαν, κύριε Πέσκα! οἱ μεγαλοφυεῖς τότε μόνον εἶνε δεκτοὶ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ὅταν κέκηνται καὶ ὑπόληψιν ἀρκετὴν ὡς ἄτομα... Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει μετὰ πολλῆς, πᾶρα πολλῆς εὐχαριστήσεως θὰ τὴν δεχθῶμεν... Ἐχεῖ ὁ φίλος σας ἀποδεικτικὰ; καὶ ἐὰν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, δύναται νὰ προσαγάγῃ ἐπιστολὰς πιστοποιούσας τὴν ἀνεπίληπτον ἠθικὴν του;—Ἐπιστολὰς! εἶπα τότε ἐγὼ μετὰ κινήματος ἀφελούς, ὦ! my soul bless my soul! Θέλετε νὰ σᾶς φέρῃ τόμους ἐπιστολῶν; Θέλετε χαρτοφυλάκια πλήρη ἀποδεικτικῶν;

—Ἐν ἡ δύο φθάνουν, ἀπήντησεν ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, ὁ γεμάτος ἀπὸ χρήματα καὶ φλέγμα. Ἄς μοῦ τὰ στείλῃ ὁμοῦ μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν του... Εἶτα ἐπανελάβε: Σιγά, σιγά, κύριε Πέσκα, πρὶν τρέξετε νὰ εὑρετὴ τὸν φίλον σας, καλὸν θὰ εἶνε ἴσως νὰ λάβετε μαζὺ σας ἐν γραμματίων...—Τί γραμματίων; τραπεζογραμμάτιον; ἀνέκραξα μετ' ἀγανακτήσεως· δὲν δέχεται καθόλου χρήματα ὁ φίλος μου, ἐὰν πρῶτον δὲν τὰ κερδήσῃ διὰ τῆς ἐργασίας του.—Χρήματα; τραπεζογραμμάτια; ποῖος σᾶς ὠμίλησε περὶ αὐτῶν, ἐπανελάθεν ἐκπληκτος ὁ πατήρ· ἐν γραμματίων... δηλαδὴ μίαν σημείωσιν ἡθελα νὰ σᾶς εἶπω περὶ τῶν καθηκόντων καὶ τοῦ μισθοῦ τῆς θέσεώς του. Ἐξακολούθησα τὸ μάθημά σας, κύριε Πέσκα. Θὰ κάμω ἐγὼ μίαν σημείωσιν ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ φίλου μου... Καὶ εὐθὺς ὁ πλούσιος ἔμπορος κἀθηται πρὸ τῆς τραπέζης διὰ νὰ γράψῃ, ἐνῶ ἐγὼ μετὰ τῶν τριῶν θυγατέρων του κατέρχομαι ἐκ νέου εἰς τὸν Ἄδην τοῦ Δάντου. Μετὰ δέκα λεπτὰ ἡ σημείωσις εἶναι ἐτοίμη καὶ εἰς τὸν διάδρομον ἐκ νέου τρίζουν τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρὸς ἀπερχομένου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, μὰ τὴν πίστιν μου, μὰ τὴν ψυχὴν μου, μὰ τὴν τιμὴν μου, ἤμην ἔξω φρενῶν σχεδόν. Ὁ χαρμόσυτος λογισμὸς, ὅτι ἤρπασα τὴν εὐκαιρίαν καὶ ὅτι

τὸ πρὸς τὸν ἀριστον τῶν φίλων μου χρέος ἠδύνατο νὰ θεωρῆται ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης πληρωμένον, μοὶ ἐξάλιζε τὸν νοῦν, μ' ἐμέθυσκεν. Πῶς κατώρθωσα νὰ ἐξαγάγω τὰς τρεῖς νεανίδας καὶ τὸν ἐκυτόν μου ἀπὸ καταχθόνια, πῶς κατόπιν ἐτελείωσα γρήγορα τὰς ἄλλας μου ἐργασίας, πῶς κατεβρόχθισα ἀσυνειδήτως τὸ λιτόν μου δεῖπνον τὴν ἐσπέραν δὲν εἰδεύρω! Ἐνας κάτοικος τῆς Σελήνης εἰμπορεῖ νὰ σᾶς τὸ εἶπῃ καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ. Τὸ σπουδαῖον εἶνε ὅτι ἔφθασα ἐδῶ, ὅτι κρατῶ εἰς χεῖράς μου τὴν σημείωσιν τοῦ ἐμποροῦ, γεμάτος ζωὴν, θερμὸς ὡς πῦρ. εὐτυχέστερος ἀπὸ βασιλέα... Ἄ, ὦ, ὦ!... Right-right-right, all right!

Καὶ ὁ καθηγητὴς ἐπισείων τὴν σημείωσιν περὶ ἧς ἐλάλει, ἐπεράτωσε τὴν δημηγορίαν του δι' ἐξυτάτης φωνῆς.

Μόλις ἐτελείωσεν, ἠγέροθη ἡ μήτηρ μου τὰς παρειὰς ἔχουσα ἐρυθρὰς καὶ τὰ ὄμματα λάμποντα· ἤρπασε μετὰ ζωηρότητος τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρωπίσκου καὶ τῷ εἶπε:

—Ἀγαθὲ καὶ ἀγαπητὲ Πέσκα, οὐδέποτε ἀμφέβαλα περὶ τῆς εὐλικρινοῦς ἀγάπης σου πρὸς τὸν Βάλτερ, ἀλλὰ τώρα πείθομαι ἐτι μᾶλλον.

—Τῷ ὄντι, χάριν τοῦ Βάλτερ, εἴμθεα πολὺ ὑποχρεωμένοι πρὸς τὸν καθηγητὴν κύριον Πέσκαν, ἔκρινε πρόπον νὰ προσθέσῃ ἡ Σάρα, καὶ ταῦτα λέγουσα ἠγείρετο ἡδὴ διὰ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν ἔδραν τὴν χρησιμεύσαν ὡς βῆμα εἰς αὐτόν· παρατηροῦσα ὅμως, ὅτι ὁ Πέσκα, ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του, ἠσπάζετο τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς μου. ἀνέλαβε συκαρὸν ἦθος καὶ ἐκάθησεν ἐκ νέου.

«Ἀφοῦ ὁ μικρόσωμος αὐτὸς ἀνθρώπος φέρεται τόσοι οὐκίως πρὸς τὴν μητέρα μου, πῶς θὰ φερθῇ πρὸς ἐμέ;»

Ἡ ἀλήθεια φαίνεται πολλάκις εὐκρινῶς ἐκ τῆς μορφῆς· ἀναμφιβόλως δὲ τοιοῦτος ἦτο ὁ λογισμὸς τῆς Σάρας, ὅτε ἐκάθησεν ἐκ νέου εἰς τὴν ἔδραν τῆς.

Ἄν καὶ μὲ συνεκίνουν τὰ αἰσθήματα, αἵτινα ὑπηγόρευσαν εἰς τὸν Πέσκαν τὴν τοιαύτην διαγωγὴν, δὲν ἠσθάνομην οὐχ ἥττον πρὸ τοῦ νέου ἐκείνου σταδίου, τοῦ διανοιγομένου ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν χαρὰν, ἣν ὤφειλε νὰ μοὶ προσεῖνῃ. Διό, ὅτε ὁ καθηγητὴς ἀπέκαμιν ἀσπαζόμενος τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς μου καὶ ἀφοῦ θερμῶς τὸν ὑψαρίστησα διὰ τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ μεσολάθεισίν του, τῷ εἶπα, νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ διέλθω τὴν σημείωσιν, ἣν ὁ πλούσιος ἔμπορος συνέταξε, διὰ νὰ μοὶ τὴν διαβιβάσῃ.

Ὁ Πέσκα ἔτεινε πρὸς ἐμέ τὸ ἔγγραφο μετὰ κινήματος θριαμβευτικοῦ.

—Ἀνάγνωσε! μοὶ εἶπεν ὁ ἀνθρωπίσκος μετὰ μεγαλοπρεπείας· τὸ ἔγγραφο εἶνε σαφέςτατον, σοὺ τὸ ἐγγυώμαι.

Οἱ ὅροι πράγματι ἦσαν ἐκτεθειμένοι μετὰ πολλῆς σαφηνείας καὶ ἀκριβείας. Ἡ σημείωσις μ' ἐπληροφόρει:

«Πρῶτον.—Ὅτι ὁ κύριος Φριδερίκος Φαίρλη ἐκ Λίμμεριτζ Χάους τῆς Κώμ-βερλανδ ἐπεθύμει νὰ προσλάβῃ εἰς τὴν ὑ-

πηρεσίαν του ἑνα καθηγητὴν τῆς ἰχθυογραφίας ἔμπειρον, διὰ τὸ διόστημα μνηνών τεσσάρων ἐκπύρηνον ἐξησφαλισμένον.

Δεύτερον. — "Ὅτι ὁ καθηγητὴς οὗτος ἔμελλε νὰ ἐκπληρώσῃ διπλὴν ἀποστολὴν· τοῦτο ἐστὶ θὰ ἐξεγύμναζε τὰς δύο νεάνιδας μαθητρίας αὐτοῦ εἰς τὴν τέχνην τῆς ὑδατογραφίας, κατόπιν δὲ θ' ἀφίερου τὰς μετὰ τὸ μάθημα ἀπομενουσας εἰς αὐτὸν ὥρως σχολῆς εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν καὶ ταξινομήσιν πολυτίμου συλλογῆς σχεδιογραφημάτων, ἧτις πρὸ χειροῦ ἔκειτο ἐν ἀταξίᾳ καὶ ἦτο παραμελημένη·

Τρίτον. — "Ὅτι ὁ μισθὸς ὁ προσφερόμενος εἰς τὸ ἄτομον τὸ ἀναλαμβάνον τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας καὶ καταλλήλως ἐκπληροῦν αὐτὰς θὰ συνίστατο εἰς τέσσαρας γυνέας καθ' ἑβδομάδην πρὸς τούτοις ὁ ἀναδεχόμενος, θὰ κατώκει εἰς Λέμμεριτζ Χάους ὅπου θὰ ἐτρέφετο καὶ θὰ προσεφέρουτο πρὸς αὐτὸν μετὰ πάσης περιποιήσεως

Τέταρτον καὶ τελευταῖον. — "Ὅτι πᾶς ὁ προσφερόμενος διὰ τὴν θέσιν ταύτην ὤφειλεν ἀνυπερθέτως νὰ προσαγάγῃ τὰς ἀρίστας καὶ ἀσφαλεστάτας μαρτυρίας περὶ τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς ἡθικότητος αὐτοῦ. Αἱ περὶ τούτου ἀποδείξεις ἐπικυρωθήσονται παρὰ τοῦ δικμένοντος ἐν Λονδίῳ φίλου τοῦ κυρίου Φαίρλη, πρὸς ὃν ἐδόθη πληρεξουσιότης νὰ διεκπεραιώσῃ τὰς διαπραγματεύσεις."

Τῇ σημειώσει ταύτῃ εἶπετο τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ Πόρτλανδ κατοικοῦντος ἐμπορίου, εἰς οὗ τὴν οἰκίαν παρῆκε τὴν ἰταλικὴν ὁ Πέσκας.

Ἡ προσφερομένη μοι θέσις εἶχε καὶ τὴν εὐχάριστον αὐτῆς ὄψιν. Κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα, τὸ ἐπαγγέλμα μου θὰ ἦτο ἄκοπον ἐνταῦθα καὶ εὐχάριστον ἔμελλον νὰ τὸ ἀναδεχθῶ κατὰ τὸ φθινόπωρον, ἐποχὴν τοῦ ἔτους καθ' ἣν εἶχον τὰς ὀλιγοτέρας ἀσχολίας. Ὁ μισθός, καθόσον ἐξ ἰδίας πείρας ἠδυνάμην νὰ κρίνω, ἐχορηγεῖτο μετ' ὑπερβολικῆς γενναιοδωρίας. Ταῦτα πάντα ἀνελογιζόμενος αἰσθάνομενος ὅτι θὰ ἦτο εὐτύχημα ἂν κατώρθουν νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἐμπιστευτικὴν ἐκείνην θέσιν καὶ ὅμως μόλις ἀνέγνωσα τὸ ὑπόμνημα, ἠσθάνθην ἀνεξήγητον ἀπέχθειαν ἐμποδίζουσάν με ἀπὸ τοῦ νὰ προβῶ. Οὐδέποτε, εἰς καμμίαν τοῦ καθηγητικῆς μου βίου ἐποχὴν εἶδον τὸ καθήκον μου νὰ περιστῇ εἰς πάλιν κατὰ τῶν ὀρέξεών μου, πάλιν τόσον ἐπώδυνον καὶ τόσον ἀνεξήγητον.

— "ὦ, Βάλτερ! οὐδέποτε ὁ πκτήρ σου ἐστάθη τόσον τυχερός, μοι εἶπεν ἡ μήτηρ μου ἐγχειρίζουσά μοι τὴν σημείωσιν, ἣν μετ' ἐμὲ παρετήρησεν.

— Νὰ συνδεθῇς μετ' ἀνθρώπους τόσον διακεκριμένους, παρετήρησεν ἡ Σάρα ἀνορθοῦσα τὸ σῶμα καὶ νὰ διάγῃς μετ' αὐτῶν εὐθὺς εὐθὺς ὑπὸ τοιούτους ὁρῶς ἰσότητος!

— Βέβαια βέβαια, οἱ ὅροι εἶνε πολὺ καλακρευτικοὶ κατὰ πάντα, ἀπήντησα ἀνυπομονῶν. Πρὶν ὅμως ἀποστειλῶ τὰ ἐνδεικτικὰ μου ἐπιθυμῶ νὰ σκεφθῶ ἐπ' ὀλίγον.

— Νὰ σκεφθῇς! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ μου· τί λέγεις, τέκνον μου!...

— Νὰ σκεφθῇς! ἐπανέλαθεν ἡ ἀδελφή μου. Πολὺ ἀλλόκοτος εἶνε ἡ ἰδέα σου εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

— Νὰ σκεφθῇς! ἀνεδύησε καὶ ὁ καθηγητής. Τί νὰ σκεφθῇς; εἶπέ μοι! Δὲν παρεπονείσοι τώρα τελευταῖα διὰ τὴν κατὰστασιν τῆς ὑγείας σου; Δὲν ἐρώναζες ὅτι ἐπεθύμεις ν' ἀναπνεύσῃς ἀέρα εἰς τὴν ἐξοχὴν; Ἰδοὺ λοιπόν, εἰς τὰς χεῖράς σου κρατεῖς αὐτὸ τὸ χρεῖον, τὸ ὅποῖον σοὶ διδὲι τὸ δικαίωμα ν' ἀναπνεύσῃς ἐπὶ τέσσαρας μῆνας τὰς δροσερὰς αὔρας, τῶν ὁποίων μία πνοή, κατὰ τὸ λέγειν σου, ἀρκεῖ νὰ σὲ ζωογονήσῃ. Εἶνε ἀληθές; ἀπάντησεν. Ἐπειτα ἔχεις ἀνάγκην χρημάτων. Λοιπὸν τέσσαρες γυνέαι τὴν ἑβδομάδα εἶνε μικρὸν πρᾶγμα; My soul bless my soul! ἄς μοῦ τὰς δώσουν ἐμὲ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ τρίζουν τὰ ὑποδήματα, ὅπως τοῦ πλουσίου ἐκείνου ἐμπορίου, ὑπερήφανον διότι θὰ τὰ φορῇ ἄνθρωπος τόσον πλούσιος! Τέσσαρες γυνέαι τὴν ἑβδομάδα, καὶ ἐπὶ πλέον ἡ συναναστροφή δύο νέων δεσποινίδων! πρὸς τούτοις νὰ ἔχῃς τὴν κλίνην σου, τὸ πρόγευμά σου, τὸ γεῦμά σου, τὸ τεῖνόν σου, τὰ ποτήριά σου γεμάτα ζυθὸν καὶ ὅσα ἄλλα καταπίνετε σεῖς οἱ Ἀγγλοὶ καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τίποτε! ὦ Βάλτερ! ἀγαπημένε μου!... διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου μὲ κάμνεις νὰ ἐξίσταμαι, μὰ τὴν πίστιν μου!...

Οὐδ' ἡ ἐκπληξίς ἦν προφανὴς ἡ συμπεριφορὰ μου ἐνεποίει εἰς τὴν μητέρα μου, οὐδ' ἡ ἐνθερμος ἀπαριθμησις τῶν ὀφελειῶν τοῦ μέλλοντος ἐπαγγέλματός μου, ἣν ἐποίησεν ὁ Πέσκας, ἠδυνήθησαν ν' ἀποδιώξωσιν ἐκ τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀλόγιστον ἀπέχθειαν ἣν μοι ἐνέπνεεν ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μετέβαινον εἰς Λέμμεριτζ Χάουζ. Ἀφοῦ προέταξα ὅλας τὰς ἀτελεῖς ἀντιρρήσεις ἃς ἠδυνήθην ν' ἀνέρω ὡς πρὸς τὸ εἰς Κώμπερλανδ ταξειδίον μου καὶ ἀφοῦ τὰς εἶδα μίαν πρὸς μίαν ἀνασκευαζομένης νικηφόρως, προσεπαθήσα νὰ προβάλλω τελευταῖον ἐμπόδιον, ἐρωτῶν τί θὰ ἐγίνοντο οἱ ἐν Λονδίῳ μαθηταὶ μου, ἐνῶ ἐγὼ θὰ παρῆμιδον τὴν ἐξ ἀντικειμένου ἰχθυογραφίαν εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ κυρίου Φαίρλη. Μοι ἀπήντησαν ὁρῶς ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν μαθητῶν μου ἔμελλον νὰ μὲ ἐγκαταλείψωσι χάριν τῶν φθινοπωρινῶν ἐκδρομῶν ἢ πρὸς τοὺς ὀλιγίστους ἐν Λονδίῳ ἀπομένοντας πρᾶξας ἠδυνάτο ν' ἀνταθῇ εἰς ἕνα πρᾶξον συναδέλφων μου, πρὸς ὃν εἶχον παρᾶσχει ἄλλοτε τὴν αὐτὴν ἐκδούλευσιν.

Ἡ ἀδελφὴ μου μοι ὑπέμνησεν ὅτι ὁ συνάδελφός μου ἐκεῖνος προσεφέρθη ν' ἀνταλλάξῃ χάριν μου τὴν τοιαύτην ὑποχρέωσιν καὶ διὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν, ἐὰν ἐσκόπευον ν' ἀπέλθω ἐκ τῆς πόλεως. Ἡ μήτηρ μου μὲ συνεβούλευσε σοβαρῶς νὰ μὴ ἀφήσω τὴν ἰδιοτροπίαν μου νὰ παραβλάψῃ τὰ συμφέροντά μου καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς περιθάλψεις καὶ τὰς ἀνακουφίσεις, ἃς ἀπῆται ἡ ὑγεία μου. Ὁ Πέσκας τέλος διὰ πηλητικωτάτης φωνῆς μὲ ἰκέτευε νὰ μὴ πληρώσω τὴν καρδίαν μου ἀποκρούων τὴν

πρώτην ἐνδειξὴν τῆς εὐγνωμοσύνης ἣν ἠδυνήθη νὰ μοι προσφέρῃ εἰς φίλος, οὐτινος εἶχον σώσει τὴν ζωὴν.

Αἱ τοιαῦται παραστάσεις προδήλως ἐμπνεόμεναι ὑπὸ εἰλικρινοῦς στοργῆς θὰ ἐπέδρων καὶ ἐπὶ παντός ἡκιστα ἐπιρροεῖς εἰς συγκίνησιν. Διό, καίπερ μὴ δυνθῆς νὰ καταβάλῃς ἐντελῶς τὰς ἀντιπαθείας μου, ἡσχύνθην κατὰ βάθος δι' αὐτὰς καὶ ἐνέδωκα εἰς πάσας τὰς αἰτήσεις.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπέρας φαιδρῶς κατηνέχθη εἰς παντοίους ἀστεϊσμούς ὡς πρὸς τὸν βίον ὃν ἔμελλον νὰ διαγᾶω μετὰ τῶν δύο κυριῶν τῆς Κώμπερλανδ. Ὁ Πέσκας, ὃν τὸ ἐθνικὸν μας ποτὸν γὰρ καθίστα εὐθυμότερον, ἀπήντησε τὸ δίπλωμα τῆς πολιτογραφησεως τοῦ ὡς Ἀγγλοῦ διὰ μιᾶς μακρᾶς σειρᾶς ἀγορεύσεων, προπίνων ἐνταῦθα ἄλλοτε μὲν ὑπὲρ τῆς μητρός μου, ἄλλοτε ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς μου, ἄλλοτε ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τέλος συλλήβδην ὑπὲρ ὑγείας τοῦ κυρίου Φαίρλη καὶ τῶν δύο θυγατέρων του. Ἀκολούθως μετὰ συγκινήσεως ὑπαχρίστησεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐξ ὀνόματος ὅλων ἐκείνων ὅσους ἐτίμησε διὰ τῶν προπόσεών του.

— Ἐν μυστικόν, Βάλτερ, θὰ σοὶ ἀνακοινώσω, μοι εἶπε κρυφίως εἰς τὸ οὖς ὁ μικρόσωμος φίλος μου. ἐνῶ ἐπεστρέφομεν περιπλέγδην βλίνοντες. Βλέπων μέλοι πούου βαθμοῦ εἶμαι εὐγλωττος, αἰσθάνομαι τὴν φιλοδοξίαν κατακλύζουσαν τὴν ψυχὴν μου. Καμμίαν ἡμέραν θὰ μὲ ἴδῃς μέλος τῆς ἐνδοξοῦ σὰς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων· θὰ λέγωμαι ὁ ἀξιοτίμος κύριος Πέσκας, μέλος τοῦ Κοινοβουλίου!!...

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν πρωίαν ἐπεμψα εἰς τὸν ἔμπορον τὸν κατοικοῦντα ἐν τῇ πλατείᾳ Πόρτλανδ τὰ ἐνδεικτικὰ ἀτινα ἀπήτησεν. Τρεῖς ἡμέραι παρήλθον χωρὶς νὰ λάβω καμμίαν ἀπάντησιν, συνεπέρανα δὲ μετ' ἐνδομύχου χαρᾶς ὅτι τὰ συστατικὰ μου δὲν ἐκρίθησαν ἐπαρκῆ. Τὴν τετάρτην ἡμέραν ὅμως ἔφθασεν ἡ ἀπάντησις ἀγγέλλουσά μοι ὅτι ἡ προσφορά μου ἐγένετο ἀποδεκτή παρὰ τοῦ κυρίου Φαίρλη καὶ προσκαλοῦσά με νὰ μεταβῶ ἀμέσως εἰς Κώμπερλανδ. Ἐν ὑστερογράφῳ περιείχοντο ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ αἱ ἀναγκαῖαι ὁδηγίαι περὶ τοῦ ταξειδίου τῆς μεταβάσεως.

Προητοιμάσθην μετὰ τινος δυσθυμίας ν' ἀπέλθω ἐκ Λονδίνου τὴν ἐπαύριον λίαν πρωί. Μετὰ μεσημβρίαν ὁ Πέσκας πορευόμενος νὰ γευματίσῃ διήλθεν ἐκ τῆς κατοικίας μου καὶ μὲ ἀπεχαιρέτισεν.

— Ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου θὰ μὲ παρηγορῇ, ἔλεγεν ὁ μικρόσωμος καθηγητής, εἶνε ὁ λογισμὸς ὅτι αὐτὴ ἡ χεὶρ, τὴν ὁποίαν ὠδήγησεν ἡ πρόνοια, σοὶ ἔδωκε τὴν πρώτην ὠθησιν εἰς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εὐήμερίαν... Πῆγαινε, φίλε μου... γνωρίζεις τὴν ἀγγλικὴν παροιμίαν. «Εἰς τὴν Κώμπερλανδ ἐπωφελοῦνται τοῦ ἡλίου διὰ νὰ κάμουν τὴν προμήθειαν τοῦ χορτοῦ των.» Μὴ τὴν λησμονήσῃς· νυμφεύθητε μίαν ἀπὸ τὰς δύο νεάνιδας· γενοῦ «ὁ ἀξιοτίμος κύριος Χαρτρίτ μέλος τοῦ Κοινοβουλίου καὶ ὅταν φθάσῃς εἰς τὴν κορυ-

φὴν τῆς κλίμακος, ἐνθυμήθητι ὅτι ὁ Πέστας, ὅστις ἔμεινε κατὰ, ἐπραγματοποίησε τὸ ὥραϊον αὐτὸ ὄνειρόν σου!

Προσεπάθησα νὰ γελάσω διὰ τοὺς ἀστεϊσμούς δι' ὧν ὁ μικρόσωμος φίλος μου ἤρτυε τοὺς ἀποχαιρετισμούς του, ἀλλὰ παρὰ τὴν θέλησίν μου δὲν ἠδυνάμην νὰ φαιδρυνθῶ. Ἀόριστός τις ἄλλ' ὁδυνήρὰ συγκίνησις ἐξουδετέρου ἐν ἐμοὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐλαφρῶν ἐκεῖνων λόγων.

Ὅτε ἔμεινα μόνος, ἐσκέφθην ὅτι δὲν μοὶ ἔμεινε πλέον ἄλλο τι νὰ πράξω εἰμὶ ν' ἀπέλθω εἰς Χάμπστεδ διὰ νὰ ἀποχαιρετίσω τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφὴν μου.

Δ'

Ὁ καύσιον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ὑπῆρξε πνιγνός. Τὴν ἐσπέραν ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο βαρεῖα, ἀλλ' ἀτάραχος.

Ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου τοσάκις μοὶ ἐπανέλαβον τὰς τελευταίας συμβουλὰς, τοσάκις μὲ καθικέτευσαν νὰ ἀπεριμεινῶ ἀκόμῃ πέντε λεπτά, ὥστε ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον ὅτε ἡ ὑπηρετρία ἐκλείσεν ὅπισθόν μου τὴν θύραν τοῦ κήπου. Ἐβάδισα ἐπὶ μικρὸν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν εἰς Λονδίον. Εἶτα διστασας ἐσταμάτησα.

Ἡ σελήνη πασιφανὴς ἔλαμπεν εἰς τὸν βαθὺν κυανοῦν καὶ ἀναστρόν οὐρανόν, τὸ ἄνισον δὲ καὶ θαμνώδες ἔδαφος ἀπέκτα ὑπὸ τὴν μυστηριώδη λάμψιν αὐτῆς θεᾶν ἄγρίαν, ἐξ ἧς ἠδυνάτό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι εὐρίσκετο πολὺ μακρὰν τῆς μεγαλοπόλεως, ἥτις ἐν τούτοις ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ἐρήμων ἐκεῖνων λοφίσκων. Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ βυθισθῶ ἐκ νέου ταχύτερον ἀφ' ὅ,τι ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖον εἰς τὴν πνιγνὰν σκοτίαν τοῦ Λονδίνου, δὲν μ' ἐσαγήνευε ποσῶς. Τὸ νὰ κατακλιθῶ εἰς τὸ στενόχωρον καὶ παντελῶς ἐστερημένον ἀέρος δωμάτιόν μου, τεταραγμένος ὡς ἡμὴν τό τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα. Ἰσοδυναμεῖ μὲ βαθμιαίαν ἐκουσίαν ἀσφυζίαν. Ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ ἐπιστρέψω ἀργὰ καὶ ἐν περιπλανήσει διὰ μακροτέρως ὅσον τὸ δυνατόν ὁδοῦ εἰς τὸ μισητὸν ἐνδιαίτημά μου, ἀκολουθῶν τὰς σκολιάς ἀτραποὺς αἵτινες ἐλεύκαζον ἐλίσσόμεναι ἐν τῷ μέσῳ τῶν θάμνων, νὰ εἰσέλθω δὲ εἰς Λονδίον διὰ τοῦ μάλλον ἐρήμου προαστείου, εἰσδύων κατὰ πρῶτον εἰς τὴν λεωφόρον Φίντσελὺ καὶ νὰ εὐρεθῶ κατὰ τὰς πρώτας δροσεράς ὥρας τῆς πρωίας εἰς τὰ περίξ τοῦ Ρήτζεντς-Πάρκ.

Ἐβάδιζον λοιπὸν βραδέως ὅλως ἀπασχολημένον ἔχων τὸ πνεῦμα εἰς τὴν θαυμασίαν γαλήνην τοῦ ἐνώπιόν μου πανοράματος, θαυμάζων τὰς γλυκείας φάσεις τοῦ φωτός καὶ τῆς σκιάς ἐναλλάξ, ἃς τοῦ ἀνίσου ἐδάφους αἱ ποικιλίαι ἐπολλαπλασίαζον. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γοήτρου τοῦ πρώτου τούτου σταδίου τῆς νυκτερινῆς πορείας μου ἡ ψυχὴ μου ἀφέθη ἀσυνειδήτως εἰς τὰς ἐντυπώσεις ἃς τὸ θέκμα παρήγεν ἐν αὐτῇ, δὲν μοὶ ἀπέμενε δὲ σχεδὸν δυνάμεις νὰ σκεφθῶ περὶ ἄλλου τινός. Οἱ λογισμοί μου διεσκεδάζοντο

ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν συναισθησέων μου.

Ὅτε ὅμως ἐκατέλειψα τὸ θαμνώδες ἔδαφος καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν διὰ μέσου ὁδόν, ὅπου οἱ ὀφθαλμοί μου εὐρίσκον ὀλιγώτερα ἀντικείμενα διὰ ν' ἀπασχολῶνται, αἱ ἰδέαι ἃς φυσικῶς μοὶ ὑπηγόρευεν ἡ προσεχὴς μεταβολὴ τῶν ἔξων καὶ τῆς ἐργασίας μου ἀνέκτησαν ἔτι μάλλον τὰ ἐπὶ τῆς ἀποκλειστικῆς προσοχῆς μου διακρίματα τῶν. Ὅτε ἔφθασα εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ὁδοῦ, τὸ πνεῦμά μου ἦτο παντελῶς βεθυθισμένον εἰς τὰς φαντασιώδεις σκέψεις, ἃς ἐκ περιτροπῆς μοὶ ἐνέπνεον τὸ Λέμμεριτζ Χάουζ, — ὁ κ. Φαίρλη καὶ αἱ δύο νεαίδες, εἰς ἃς ἔμελλον νὰ διδάξω τὴν ὑδρογραφίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

II ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε προηγούμενον φύλλον].

— Χαῖρε, ἀδελφέ μου, εἶπεν. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὅτι ἡ τελευταία σου ἐπιθυμία ἦτο νὰ μὲ ἰδῇς διαδόχόν σου. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὅτι ἡ τελευταία θέλησίς σου ἦτο νὰ μὲ ἀναγορεύσῃς βασιλέα. Ἀπόθανε ἐν εἰρήνῃ. Ἐν ὀνόματι τῶν ἀδελφῶν μου, σοὶ συγχωρῶ τὸ χυθὲν αἷμα.

— Προσοχή, εἶπεν ὁ Ρενέ, συνέρχεται, φύγετε, πρὶν ἢ ἀνοίξῃ τὰς ὀφθαλμούς. Φύγετε.

— Τροφέ! ἐψιθύρυσεν ὁ Κάρολος. Τροφέ!

Ὁ Ἑρρίκος ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ βασιλέως τὴν εἰς τοῦτον ἀχρηστον πλέον σπάθην του, ἔκρουσε τὴν ἀναγορεύσαν αὐτὸν ἀντιβασιλέα περγαμηνὴν εἰς τοὺς κόλπους του, ἡσπάσθη διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ μέτωπον τοῦ Καρόλου καὶ ὤρμησε διὰ τῆς μυστικῆς θύρας, ἥτις ἐκλείσθη ἀμέσως.

— Τροφέ! ἐφώναζεν ὁ Κάρολος, διὰ φωνῆς μικρὸν τι ἰσχυροτέρας. Τροφέ!

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἔδραμε.

— Τί θέλεις, Καρλόττο μου; ἠρώτησε.

— Τροφέ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων διεσταλμένους, πρέπει νὰ συνέβῃ κάτι τι ἐνῷ ἐκοιμώμην. Βλέπω πολὺ φῶς. Βλέπω τὸν κύριον μας τὸν Θεόν. Βλέπω τὸν δεσπότην Ἰησοῦν. Βλέπω τὴν μακαρίαν Παρθένον. Τὸν παρκακλοῦν, τὸν ἱκετεύουν δι' ἐμέ. Ὁ πνιτοδύνημος μὲ συγχωρεῖ... μὲ προσκαλεῖ... Θεέ μου! Θεέ μου!... δέξαι με ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου... Θεέ μου!... λησμονήσαν ὅτι ἡμὴν βασιλεὺς, διότι ἔρχομαι πρὸς σέ χωρὶς σκῆπτρον καὶ χωρὶς διαδήμα... Θεέ μου! λησμονήσαν τὰς ἀμαρτίας τοῦ βασιλέως καὶ ἐνθυμοῦ μόνον τὰς βασιάνους τοῦ ἀνθρώπου... Θεέ μου!... Ἰδοὺ, ἔρχομαι...

Καὶ ὁ Κάρολος, ἐκπέμψας στεναγμόν, ἀνέπεσε ψυχρὸς καὶ ἀκίνητος ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς τροφοῦ του.

Ἐν τούτοις, καὶ ἐνῷ οἱ ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνας διαταχθέντες στρατιῶται ἐφύλαττον τὴν πασίγνωστον εἰσοδον, ἐξ ἧς ὁ Ἑρρίκος ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ, οὗτος ὁδηγού-

μενος ὑπὸ τοῦ Ρενέ, ἠκολούθει τὸν μυστικὸν διάδρομον, ἔφθανεν εἰς τὴν ἐξώθυραν, ἐπὶ τῇ ἐκεῖ περιμένοντος αὐτὸν ἵππου καὶ ἐκάλπαζε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἤξευρεν ὅτι περιέμενεν αὐτὸν ὁ Δεμού.

Οἱ σκοποὶ, ἀκούσαντες τὴν ποδοβολὴν τοῦ καλπάζοντος ἵππου, ἐστράφησαν κραυγάζοντες:

— Φεύγει! φεύγει!

— Ποῖος φεύγει; ἠρώτησεν ἡ βασιλομήτωρ ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

— Ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ἐφώναζαν οἱ σκοποὶ.

— Πῦρ κατ' αὐτοῦ! ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα.

Οἱ φρουροὶ ἐσκόπευσαν, ἀλλ' ὁ Ἑρρίκος ἦτο ἤδη ἐκτὸς βολῆς.

— Φεύγει, ἀνέκραξεν ἡ βασιλομήτωρ, λοιπὸν ἡττήθη.

— Φεύγει, ἐψιθύρυσεν ὁ Ἀλανσὼν, λοιπὸν εἰμαι βασιλεὺς.

Αἰφνης, καὶ ἐνῷ ἡ Αἰκατερίνα καὶ ὁ Φραγκίσκος ἦσαν ἐτι ἐν τῷ παραθύρῳ, ἡ κινητὴ γέφυρα ἀντήχησεν ἐκ τῆς ποδοβολῆς ἵππων καὶ κλαγγῇ ὅπλων ἠκούσθη καὶ θόρυβος μέγας. Νεαρός δὲ ἵππεὺς εἰσῆλθε καλπάζων ἐν τῇ αὐλῇ, σείων τὸν πῖλόν του καὶ κραυγάζων: *Ga.lla!* ἀκολουθούμενος ὑπὸ τεσσάρων εὐπατριδῶν κεκαλυμμένων, ἐπίσης καὶ αὐτός, ὑπὸ ἰδρωτός, κονιορτοῦ καὶ ἀφροῦ.

— Υἱέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα, ἐκτείνασα τοὺς δύο αὐτῆς βραχιόνες ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

— Μῆτέρ μου! ἀπήντησεν ὁ νέος ἀφιπεύσας.

— Ὁ ἀδελφός μου Ἀνζιού! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος, ὁπισθοχωρήσας ἐντρομος.

— Μὴ ἦναι ἀργά; ἠρώτησεν ὁ Ἀνζιού τὴν μητέρα του.

— Ὅχι! ἤλθες ἐγκαίρως, ὡς ἂν ὁ Θεὸς αὐτὸς σὲ ὠδήγῃ ἀπὸ τῆς χειρός. Ἰδὲ καὶ ἀκουσον!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν Νανσύ, ἐξήρχετο εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως.

Πάντων τὰ ὄμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτόν.

Ὁ Νανσύ ἔθραυσε λεπτὴν ῥάβδον εἰς δύο τεμάχια καὶ ἐκτείνας τὰς δύο αὐτοῦ χεῖρας, κρατοῦσας τὰ τεμάχια ταῦτα, ἀνέκραξε τρίς:

— Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' ἀπέθανεν! Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' ἀπέθανεν! Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' ἀπέθανεν!

Καὶ ἔρριψε χαμαὶ τὰ δύο τεμάχια τῆς ῥάβδου.

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος ὁ Γ'. ἀνέκραξε τότε ἡ Αἰκατερίνα, ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ζήτω ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος ὁ Γ'.

Πάντες οἱ ἐκεῖ πρηνισκόμενοι ἐπανελάβον τὴν κραυγὴν ταύτην, πλὴν τοῦ δουκὸς Φραγκίσκου.

— Ἀ! μὲ περιέπαιζεν! εἶπεν οὗτος σχίζων τὸ στῆθος του διὰ τῶν ὀνύχων.

— Θριαμβεῦ! ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα, καὶ ὁ μισητὸς Βεαρνός δὲν θὰ βασιλεύσῃ!